

7.

Faltam a klasszikusokat is, például az *Otthon a szülőföldönt*, és kedvelem is az ilyesmit, és a háborús könyveket és dekcsiket is, de nem kentek a falhoz. Nálam az üt, amikor olyan a könyv, hogy az ember a végén szeretné

felhívni az író. Ámbár ez nem gyakori. A Biblia olvasása után sem éreztem úgy, hogy imádkoznék. Sokak szerint a Biblia Isten kinyilatkoztatása – amiben megmondta a frankót –, vagyis Isten a Biblia szerzője, az evangélisták meg a szerkesztők. Az imával meg – legalábbis anyám szerint – R-beszélgetést kérsz Istennel. Apám olvasatában viszont az ima inkább olyan, mintha éjfél után ki-surrannál a házból, és a legközelebbi fülkéből felhívnád a lelkeség-szolgálatot. Nem az alkoholistákét, nem a drogosokét, hanem azt, amit az öngyilkosok hívnak, mielőtt a Golden Gate-re mennek.

Nem hiszem, hogy fogok valaha imádkozni.

A telefonért is csak ritkán nyúlok, de például Melville-t azért megcsörgetném.

– Helló, Herman! Figyelj csak! Vágom, hogy tudod, mivel kell kibelezni a bálnát, hogyan készül a bálnaásó, mit zabál az ámbrás, de honnan a bánatból tudod még azt is, hogy milyen vastag a London Bridge szivattyútelepének átemelő csöve?

Nem kérdés, hogy fénykoromban sem volt annyi lóvém, hogy a választ teljes terjedelmében meghallgassam.

Jack Londont is felhívnám, s mivel neki jól ment a szekér – és okulva Melville maratoni székfoglalójából – R-beszélgetést kérnék.

– Szevasz, Jack! Bocs, hogy csak így, mindössze azt akarom mondani: bírom, amit csinálsz. Azt is, amit írsz, még inkább, amit élsz, és még annyit, hogy valóságos kultuszod van a családomban. Fater is odavolt érted, de nem jobban, mint a nagy! Ő úgy emlegetett, mint a régi

szomszédokat szokás. Coolbirth nagyról beszélek, tényleg, véletlenül nem ismerős neked ez a név?

De sajnos meghaltak már. Melville és Jack London is. A nagy szintén.

Vagy vegyük például Hemingwaytól *Az öreg halász és a tenger*. Tavaly nyáron olvastam. Klassz, de azért Hemingwayt nem hívnám fel. Hiába is hívnám, ha élne, mindig tintás lenne, nem mintha Jack Londont könnyebb lett volna elkapni józanul. Melville-nél meg idegek veszik fel a telefont:

– Sajnálom, hívjon minket később! Mr. Melville kilovagolt Mr. Hawthorne-nal.

A modern szerzőket is kedvelem, de nem annyira a műveiket, hanem a figurákat. Például azt a Rimbaud kölyköt. Sok hülyeséget hordott össze, de legalább vagány srác volt. Az újabbak viszont éppoly unalmasan élnek, ahogy írnak, szóval a klasszikusoktól a műveiket olvasom, a modernektől az életrajzaikat, az újaktól inkább semmit.

Mindent összevetve az utóbbi időben igazán kevés könyv volt a kezemben, most sem akartam olvasni, csak ez a kibaszott helyzet, hogy elreccsent a gép, persze a legrosszabbkor, mintha nem lennének amúgy is elég rohadtak a körülmények.

Talán el sem kellene mondani, de nem játszom meg magam. Már víz sincs a házban. Pár nap és áram se lesz. Két hónapja nem vettem kaját, egy fonnyadt zsemle sem, esküszöm. Ha csak egy zacskó szotyit látok, a nyálam csorog. Szívesen lennék Hemingway kedvenc macskája, hogy reggelente chop suey-t és csípős szószban to-

csogó mexikói tacót ehessenek krumplisalátával. Basszus, az a nyamvadt macska jobban élt nálam! Kiegészznék egy kis tápiókapudinggal is, Virginia Woolf selyemmajmának ugyanis az volt a kedvence. Bár születtem volna Dickens sasmadarának vagy Byron sólymának! – naponta falhatnék húst. Tudod, mit? Vergilius házában légy is lennék! A kedvenc legye halálakor maga Maecenas mondott gyászbeszédet. Gondolhatod, ha egyszer ilyen végtisztességben részesült, életében sem spórolhattak rajta.

Mikor ettem utoljára? Múlt hét péntekén. Egy kiflicsücsköt. Az utcasarkon találtam. Őszintén szólva elhaláztam egy veréb elől. Szegény csuri. A madarak szeméből nem sokat olvasni ki, ám azt így is láttam, hogy ilyet ő sem pipált; csak pillázott, még elrepülni is elfelejtett. Mondtam is neki:

– Ez van, verébtestvér, bocss.

Sóvárogyva nézem, hogy egyesek popcornt szórnak a galamboknak, lennék is galamb, bár akkor közelről kell belenézni a többiek szemébe, attól meg begyulladnék. A madarak szemében csak az tükröződik, hogy rohadt kicsi vagyok, mert a galamb csak felreppen a lámpavasra vagy felcsap a magasba, és máris bolhaszarnak lát. Lát-szik, hogy minket – még ha puska van is a kezünkben – szájalmasnak gondol. A házaink? Skatulyák. Úgy látja a várost, mint én a Google Earth-ön. Egyébként is, mindenki akkora, amennyit átlát a világból, és ebben a madarak a bajnokok. Gondolj Pablóra! Egy árva dolcsi nélkül ingázott észak és dél között.

Azt eszem, amivel itt-ott megkínálnak, a csapból meg

épp csak csöpörög a víz. Felrakták a szűkítőgyűrűt. Tudod, mi az? Megkérdeztem a Destinationben is. Csalódtam. Csak egy ember tudta, az is vízvezeték-szerelő, én meg azt hittem, hogy mostanság olyan globálisan ótvar a helyzet, hogy ezt ma már mindenki vágja. Ezek szerint mégsem.

Ha fürödni akarok este, a csapot már délben megnyitom, egy egész nap kell, hogy megteljen a kád. Lehet, hogy link vagyok – talán igen, talán nem –, de ennyire biztosan nem. Válság van, pont úgy, mint a tata idején; egyesek szerint talán igen, talán nem. Bárhogy is, ha jól megnézed, te is látod: szűkítőgyűrű van mindenütt. Újabban felszívódtak az adósaim, nem mintha sok volna, de még az a kevés is. Nem haragszom, pedig ha tejléne nek páran – jó lenne kamat nélkül is –, kileshetnék a gödörből. Hívnám őket, csak épp nincs rá keret. Egyébként többnyire süketek a vonalak, a többség ki sem cseng.

A hívott szám átmenetileg nem kapcsolható, próbálja később!

Lenne még a Facebook, ha nem reccsen el a gép.

Se pénz, se víz. A szökőkutak kora lejárt.

Én meg korábban, amikor még vastagon fogott a toll, hitelt vettem fel, holott a fater világosan megmondta:

– Hitelt, kölcsönt soha! Minél messzebb van a legközelebbi bank, annál jobb.

Kevés dologban volt ennyire határozott. Ezzel még anyám is egyetértett.

A nagyfi viszont állandóan tartozott valakinek. Szinte mindenkinek. A kocsmái tartozások nem jelentettek gondot, gőzöm sincs, mennyivel lógott, de nem kevésse,

az tuti. A Destinationben folyton hitelbe ivott, bár azzal is számolni kell, hogy rohadt sok embert csábított oda, szóval jó boltot csinált Starbucknak. Apám se cseszegette, mert banknak nem tartozott, ráadásul valójában még Starbuck jóindulatára sem szorult rá, mindig volt az oldalán valaki, aki állta a cechet, Kazimir vagy Roger, régi vagy újdonsült barát, gyakran Angelica.

Csak ne kártyázott volna!

Rohadt helyzetbe kerültünk a halálával. A pókeradósági miatt a legsötétebb arcok jelentek meg nálunk. Apám hitelt vett fel, rendes banki kölcsönt, de épp csak annyit kapott, hogy leszálljanak rólunk. Tartalékaink alig maradtak, aztán a kórház, a temetés mindent elvitt. Fater halála után egy rohadt cent sem volt a kasszában. Akkoriban kezdtem kölcsönkérni innen-onnan. Főként Goblinra számíthattam, ám eleinte nagy haverjai is szívesen adtak, később viszont legalább ugyanolyan szívesen kapták volna vissza az utolsó buznyákot is. Közben szerencsére kitaláltam magamnak egy klassz melót, honlapot szerkeszttek és blogokat kommentelek. A seggem se kell felemelni. Eleinte dőcögött, de aztán beindult a biznisz. Többnyire senkiháziak rendelnek oldalakat, jelentős részük totál dilis, főként a bloggerek; némelyiknek nincs a világon annál fontosabb, mint hogy hányan klikkelnek rájuk. Már nem is tudom, melyik beteg barom jött azzal, hogy kommenteljem a blogját, szimuláljak vitát, és az derüljön ki, hogy nincs a világon az ő oldalánál szuperebb. Mondtam neki:

– Ezt te is megteheted.

Végül, mivel erősködött és jó suskát ajánlott, kötélnek

álltam. Később egy csajt, aki a verseit nyomta fel a hálóra, próbaképp megkérdeztem:

– Ha kész az oldal, kommenteljem?

Majd kiugrott a bőréből, és ő is perkált, aztán a harmadik is, és ma már több mint kétszáz nicknéven kommentelek legalább ötven témát. El kell ismerni: a kommentek jobban vonzzák a látogatókat, mint a tartalom. Az a legjobb, hogy a különböző site-okat össze is kötöm, átlátogatok az egyikről a másikra, a szaporodó linkeknek a kuncaftok kurvára örülnek, szóval tők jó ez, van lé bőven, akár azt is megengedhetném magamnak, hogy ki sem mozdulok, kaja és pia a küszöbre jön, a neten minden mást is elintézhetek, csak a budiba kell kijárni. Igaz, a kurva Facebook keményen alám vág, de alapvetően nem ez a gáz.

Mielőtt bérkommentelő lettem, nem sokkal apámék halála után, adódott egy gond. A lakásban egyre-másra adták meg magukat a lámpák és a konnektorok. Az a legkevesebb, hogy hetente vettem új hosszabbítót, s végül kábelek kígyóztak mindenütt, de végül már a biztosíték is folyton kiment, és egyszer úgy elrepültem a kapcsolótáblától, jó két lépést, hogy pár percig az sem tudtam, mi a szar baszott meg. Beláttam: ez tarthatatlan, dolgozni sem lehet, hát villanyszerelőt hívtam. Starbucks állandóan csinósítja a Destinationt, évente festet, áthúzatja a kárpitokat, lecseréli a pultot, a lambériát, kisebb megszakításokkal valaki mindig fúr-farag a csehóban. Gondoltam, biztos jó szerelőt ajánl.

– Ha nem cseréled ki az összes aluvezetékét rézre, egy éjjel úgy leég a kéglid, hogy a tűzoltók elszenesedett

plüssmackónak néznek – mondta Kevin, miután megpróbált elektromosságot lehelni a háztartásba.

Hagytam volna leégni, a hamut meg szórtam volna a fejemre? Hittem Kevinnek, hisz akkoriban már csak egyetlen konnektorban pisláskolt némi delej, a többi valóban szénné égett. Hitelt vettem fel, kicsengettem belőle, amit kellett; tessék, ki van cserélve, bazd meg, szétbombáztam az egész kalyibát, a fogyasztásom a negyedére csökkent, ahogy mondom, negyedére. Örülhetnék, frankó, nem ég le semmi, csak épp jött a válság, és már a számlákra sem futja. Jónak tűnt az egész, de megszívtam. Ez van. Tíz évvel korábban nem szívtam volna meg. Jól összehoztuk ezt – a nagyit, a fater meg én. De nem rinyálok, egy frászt, jó nekem így. Ahogy Jeff, a nagybácim mondaná:

– Klassz.

Tudod, mit? Éhséget hónapok óta nem érzek. Nem is hittem volna, hogy ilyen kevés kajával is eldöcögök. Rossz rágondolni, mennyit zabáltam azelőtt. Tök feleslegesen. Mindegy is, a lényeg az, hogy dolgoztam tovább, gondoltam, az mindent megold, csakhogy ekkor elreccsent a winchester, én pedig megadtam magam.

Segíts magadon, az Isten is megsegít!

Mostantól ezt se mondja nekem senki, mert letépem a fejét és telehányom a tüdejét. Esküszöm. Azt meg elásom a hátsó udvarban, aki azzal jön:

Aki nem dolgozik, ne is egyék!

Elásom vagy megeszem nagy szemű babbal, mint Hannibal Lecter a számlálóbiztost a *Bárányok hallgatnakban*. Bobnak van igaza. Büdös bunkó, de nagy spí-

ler. Gondoltam, összeülök vele, hátha tud valami melót és talán meghív egy körre is.

– A fán rohad a narancs, inkább, mint hogy a proliknak fizessenek. Már szedd-magad sincs, testvér – mondta Bob.

De én csak forszíroztam a dolgot, végül megelégette, és elszaladt az idő is.

– Pénzt keresni? Munka mellett? Ne szívass!

– Szevasz.

Egy másik haver meg, Spidi, aki irtó rendes tag, és mindig segít, és ért a számítógéphez, pont ekkor elhúzott Miamiba. Nála azért zubog még a jakuzzi is. Így aztán itt maradtam kaja, víz és gép nélkül.

Apa nélkül. Nagy nélkül. Anyám meg? – ha jól meg-gondolom, sosem volt.

Öt percig – nem is, legalább öt órán át – úgy gondoltam, fogom a monitort és kibaszom a bezárt ablakon, mint Bob Geldof a *Falban*, az lett volna a jó a rosszban, de csak néhány dühödt kört tettem. Mondom: majrés vagyok, még a monitort sem hajítom ki.